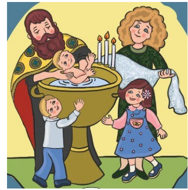
ANUNȚURI

Cel de-al patrulea copilaș al familiei Ovidiu și Monica Bar, prunca **Ana-Parascheva**, a intrat ieri deplin prin botez în Biserica lui Hristos, unde îi dorim să rămână în veșnicie!

Să punem rugăciuni de acum și pentru frații noștri **Cătălin** și **Loredana-Nelica** (din Timișoara), care astăzi vor primi Taina Cununiei întru Hristos! Dumnezeu să-i întărească în toate zilele spre a se mântui împreună!

1 an a trecut de la despărțirea vremelnică de una dintre cele mai vârstnice surori din obște, pildă de răbdare în viață, **Stela-Ana**. Dumnezeu să o așeze cu drepții!

ȘTIRI

Arhiepiscopia Aradului | Facultatea de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea", Arad | Universitatea „Aurel Vlaicu" Arad

Vă invită să luați parte la:

Conferința:
„Dulceața Scripturilor" și lumina ochilor: povățuire spre Înviere
urmată de lansarea a două volume teologice-duhovnicești

Protos. Dr. Agapie Corbu
Starețul Schitului „Bunavestire", Almaș

Locație:
Sala festivă a Facultății de Teologie Ortodoxă din Arad
(str. Academia Teologică, nr. 11-13)
Data: Joi, 14 martie 2024
Ora: 18:00

INTRARE LIBERĂ

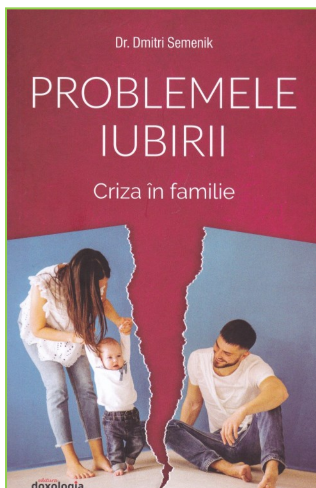
• Luni a început cel **mai mare pelerinaj cu moaștele Sfântului Dimitrie cel Nou** din ultimii 70 de ani, întrucât anul acesta se împlinesc 250 de ani de când moaștele au fost aduse la noi în țară. Vor fi vizitate zeci de parohii și mănăstiri din sudul țării. (sursa: *basilica.ro*)

• **Biserica monument istoric** din localitatea hunedoreană **Streisângeorgiu**, construit între anii 1313-1314, va fi restaurată cu fonduri alocate de Institutul Național de Patrimoniu. Nicolae Iorga a descris-o drept „cea mai veche ctitorie de nemeși români din Ardeal". (sursa: *basilica.ro*)

• Nepsis Belgia și Nepsis Olanda au organizat, la finele săptămânii trecute, două întâlniri culturale dedicate **cărților** preotesei Ioana Nan-Vasilescu din Torino, Italia, **despre identitate, familie și provocările vieții din diaspora:** „Crisalida sau întoarcerea acasă" și „Ce nu sunt eu?". (sursa: *basilica.ro*)

• Joi, 14 martie, de la ora 18, în sala festivă a Facultății de Teologie Ortodoxă din Arad, **păr. Agapie Corbu** de la schitul Almaș va conferenția despre „Dulceața Scripturilor".

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Dr. Dmitri Semenik
PROBLEMELE IUBIRII - CRIZA ÎN FAMILIE

Această carte este prețioasă deoarece nu prezintă părerea unui autor anume despre cum trebuie să trăiești în familie. Ea analizează numeroase destine concrete și situațiile unor diverse familii. Poveștile din viața unor familii relatate cu sinceritate și sfaturile oferite vă vor ajuta să priviți propria situație dintr-un alt unghi, să vedeți rezolvarea problemelor proprii, iar pe unele chiar să le evitați. Discuțiile cu specialiștii au un caracter practic, fiind accesibile ca și conținut și profunde prin esență. Chiar și persoanele care sunt în căsnicie de 10 sau 20 de ani vor găsi în aceste discuții multe lucruri noi și prețioase.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor!

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Numărul 9 (CLXII) 10 martie 2024

Sfinții săptămânii

D 10 - Duminica Înfricoșătoarei judecăți (a Lăsatului sec de carne);
Sf. Mc. Codrat și cei cu dânsul; Sf. Cuv. Anastasia Patriciana

L 11 - Sf. Sf. Ier. Sofronie al Ierusalimului; Sf. Cuv. Ioan Moshu (autorul Limonariului); Sf. Cuv. Gheorghe Sinaitul (fratele Sf. Ioan Scărarul); Sf. Împ. Teodora a Epirului - LACTATE, OUĂ

M 12 - Sf. Ier. Grigorie cel Mare (Dialogul); Sf. Cuv. Teofan Mărturisitorul; Sf. Cuv. Simeon Noul Teolog; Sf. Cuv. Simeon Evlaviosul (părintele Sf. Simeon Noul Teolog); Dreptul Finees (nepotul Dreptului Aaron)

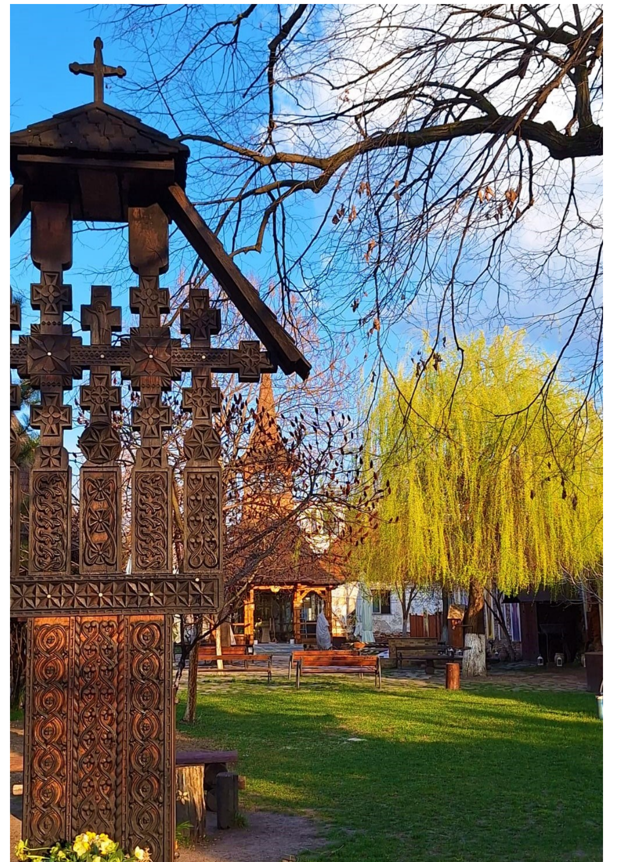
Mi 13 - Sf. Ier. Nichifor al Constantinopolului– aducerea moaștelor; Sf. Ier. Leandru de Sevilla; Sf. Cuv. Areta (care s-a mântuit nejudecând pe nimeni); Sf. Cuv. Ipomoni - LACTATE, OUĂ

J 14 - Sf. Cuv. Benedict de Nursia; Sf. 47 mucenici botezați de Sf. Ap. Petru; Sf. Prinț Rotislav -Mihail de Kiev; Sf. Cuv. Matilda

V 15 - Sf. Ap. Aristobul, episcopul Britaniei (fratele Sf. Ap. Varnava); Sf. Mc. Agapie și cei împreună cu dânsul: Plisiu, Romil, Timolau, doi Alexandru și doi Dionisie - LACTATE, OUĂ

S 16 - Sf. Mc. Sabin și Papa; Sf. Cuv. Hristodul din Patmos; Sf. Cuv. Pimen cel nebun pentru Hristos din Georgia

> **„O, dumnezeiască iubire, unde Îl ții pe Hristos? Unde Îl ascunzi pe El? De ce L-ai luat pe Mântuitorul lumii și te-ai depărtat de la noi? Deschide-ne și nouă, nevrednicilor, ușa ta cea mică ca și noi să-L vedem pe Hristos, Cel ce a pătimit pentru noi, și să credem că prin milostivirea Lui nu vom mai muri odată ce L-am văzut.**
>
> **Sf. Simeon Noul Teolog**

Editorial

Dragostea, datoria și legea

Sf. Nicolae Velimirovici

Când obosește dragostea, datoria o înlocuiește. Când obosește datoria, legea o înlocuiește. Câtă vreme mama arde de dragoste pentru copilul ei, ea face mai mult decât îi cere datoria sau legea.

Când dragostea mamei față de copilul ei se răcește, mama își face numai datoria, adică face mai puțin decât poate dragostea, dar mai mult decât cere legea.

Când mama își urăște copilul, ea face numai atât cât o silește legea să facă, adică mai puțin decât poate dragostea și decât cere datoria.

Dragostea vine de la Dumnezeu prin suflet.

Datoria vine de la suflet prin minte.

Legea vine de la minte prin cuvinte.

Cine socotește legea drept început și sfârșit al moralei, acela cunoaște numai scoarța cărții despre moralitate.

Cine socotește datoria drept început și sfârșit al moralei, acela vede și citește numai slovele din cartea despre moralitate.

Însă cine socotește dragostea drept început și sfârșit al moralei, acela vede, citește și cunoaște duhul și viața moralității.

La fel se întâmplă și în împărăția cea mare a lumii: cine socotește legile firești ca începutul cauzelor lumii, acela cunoaște numai coperta cărții despre lume.

Cine socotește sufletul ca cea dintâi cauză a lumii, acela vede și citește numai slovele din cartea despre lume. Iar cine socotește pe Dumnezeul cel viu ca prima și ultima cauză a lumii, acela vede, citește si cunoaște duhul și viața lumii.

Dragostea este slobodă de orice legi omenești și firești și mai înaltă decât orice datorie.

Necunoscând cerințele legii, nici numirile datoriilor, dragostea le împlinește, ba le și întrece, precum strălucirea soarelui întrece strălucirea pietrelor și a stelelor.

Versuri

Prefață la cântece din temniță

Radu Gyr

În aprigele mele belciuge,
piatra mă-nfulecă, fierul mă suge.
În bezne m-afund, zi de zi, și-n urât,
întâi pân-la glezne, apoi pân-la gât.

Curând, o să-mi treacă de gură, de frunte,
lespedea temniței, cu gângănii mărunte,
și-am să dispar în grozava ei gușă,
în mugetul ei subteran și-n cenușă...

Dar, hămesit, sub lacăte, chei și zăvoare,
de tine, sălbatice, viule soare,
din carne îmi rup, din dogorâta mea smoală,
aceste cântece în pielea goală,

și-n tine le-arunc, în năpraznice-amieze,
s-alerge, să tropăie și să necheze,
slobode, aspre, netesălate deloc,
ca niște cârlane fugare în stepe de foc...

Aradul de demult

ACUM 113 ANI

în luna lui martie

Sosind în Arad obosit de drumul lung, gara veche și murdară a bătrânului oraș te indispune. Repede însă dispare impresia neplăcută dela început căci abia ai pornit cu tramvaiul-automobil cu etaj, ce se umple într'o clipă sub paza biletarului grosolan, și ești silit să constați, nu fără surprindere, că Aradul este un oraș curat, bogat, de toată frumusețea.

Comparativ cu tramvaiele cu cai rahitici ai Bucureștilor, tramvaiul-automobil al Aradului aleargă nebunește străbătând strada principală, „Corso", un bulevard drept, lung, de o lățime americănească.

Cu iuțeala desfășurărei cinematografice se perindează în fața ochilor un palat comunal măreț, biserici impunătoare de culturi diferite, hoteluri, prăvălii, cafenele, cofetării luxoase, ici-colo monumentul ridicat unui Ungur răstit, institute de bancă, deposite de coșciuge, splendid nichelate, expuse la stradă ca o tentație stranie.

Cam brusc automobilul se oprește golindu-se de călători. Suntem în fața Teatrului Național al Aradului, în mijlocul hotelelor și cafenelelor numeroase ale centrului. Așteaptă aici un lung șir de trăsuri închise, înhămate cu un singur cal de botul căruia s'a legat, prea jos, un sac cu grăunțe, la care sărmanul dobitoc privește desperat și bleg.

„Alasolgai! Servus; Alasolgai!" sunt singurele cuvinte ce le poți reține din graiul aspru ce de toate părțile răsună în jurul tău. Exceptând hotelul, unde speranța bacșișului face minuni, trebue să pui insistență ca să obții, prin magazine, cafenele o vorbă românească. Te privesc atunci cei cu favorite, cam ca ale d-lui Marghiloman, ca și cum ar fi un act de curaj sau de sfidare să vorbești românește aci, în centrul Aradului, și mai ales în prăvăliile „Ferenczilor...Weinberger" ori „Ianoșilor...Blumenthal" bogați, atotputinte, și mari patrioți unguri. Un plan, o descriere a Aradului, în altă limbă decât cea ungurească nu există, deși apar două ziare românești în Arad și ar fi, poate, o chestie de mândrie românească a se afirma și pe această cale.

Tramvaiul-automobil și birjele de la începutul secolului al XX-lea

Doriam să văd Mureșul. Bătrânul fluviu, cotind în formă de S cu coadă prelungită spre vest, mângâie părintește întreg orașul ridicat pe malul său drept. Toate străzile Aradului pornesc dela dânsul și pe aceste străzi, foarte largi, drepte, umbrite vara, Mureșul românesc trimite continuu largi curente de aer rece, sănătos.

Dincolo de apa foarte lată, prinsă acum de gheturi, e vechea cetate, de care s'au lovit în atâtea rânduri în veacul al XVII-lea Turcii, pe cari cu greu au putut-o lua la 1849 Ungurii. Mureșul, înconjurând de trei părți cetatea, îi face, în parte tăria. Un pod frumos de fier unește orașul cu cetatea, și funcționarii cu obsedenta șapcă înaltă, galonată îți iau, ca în medievale timpuri, trei creițari ca să-l poți trece.

Revenind spre centru, auzi prima vorbă românească dela niște tăietori de lemne, țigani. E foarte ingenioasă capra de-o formă specială a tăietorilor de lemne din Arad. Cu dânsa pot face munca mai repede și cu mai puțină oboseală căci mișcarea de aducere înapoi a ferăstrăului se face automatic printr'o contra greutate. Curioasă e de asemenea căsuța pe roate, ca a santimbancilor, în care lucrează la căldură ascuțitorii de brice și cuțite.

Pe piața din jurul statuiei libertății s'au adunat toate babele din Arad și împrejurimi să-și desfacă marfa adusă în cărucioare ca cele de plimbat copiii mici. Românce și unguroaice vând mere, ouă, unt, găini, gâște, încălzindu-și mâinile lor deformate de bătrâne, la mangalul ce-l țin într'o ulcică de pământ. Cele ce vând păsări au așternut peste zăpada înghețată pae ca să stea la cald și găinile. Ovreice bătrâne vând cărți, ilustrate, penițe și plicuri, calendare unguresti și stambă eftină. În baratce speciale, unguroaice vând în cantități îngrozitoare, din niște saci imenși, naționalul ardei roșu pisat.

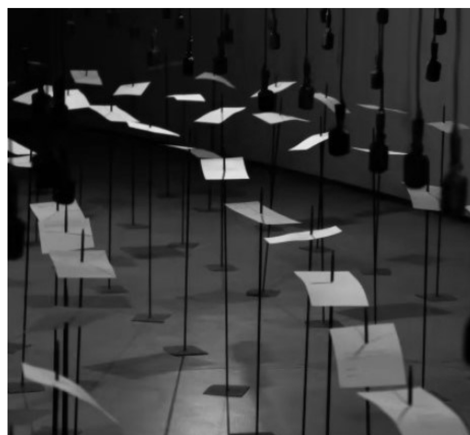
La librăriile luxoase destul de numeroase ale orașului nici o carte românească; la chioșcuri și pe străzi se vând toate ziarele unguresti din lume, dar nu poți găsi o foaie românească, nici măcar cele ce apar în Arad!

H. Stahl, 11 martie 1911

Mărturisitorii

Poezia - Cuvânt liber

Aspazia Oțel-Petrescu

În toiul urii dezlănțuite noi am luptat să ne disciplinăm asceza impusă și să oprim efectele de imbecilizare, prin metodele noastre de rezistență. Am înțeles că slujirea unui ideal sfânt se face prin jertfă, iar jertfa este voluntară, și se face prin iubire. Cea mai apropiată formă de iubire și la îndemâna noastră era **rugăciunea**. Prin rugăciune am reușit să aducem în prezentul nostru nefericit frânturi de timp pe care le trăiam ca pe o fericire. Acest miracol se făcea prin rugăciunea în comun. În timpul rugăciunilor comune nu mai simțeam povara recluziunii, ieșeam din teroare și din abandon. Ne scufundam într-un ocean de pace și de frumusețe, acolo, între hâdele ziduri ce se tranformau miraculos în spațiu binecuvântat. Clipa trăită în timpul rugăciunii în comun se dilata până la infinit, celula se făcea cer, se făcea biserică.

Pentru a ajunge la sentimentul de comuniune, de solidaritate în luptă și suferință, o contribuție colosală a avut **poezia creată în detenție** și care, pe căi diverse, unele chiar miraculoase, a circulat prin toate închisorile. Poeții închisorilor au fost apostolii care au făurit un climat de frățietate, de trăiri comune, de plâns împreună, de suferit și de răbdat împreună, de visat și de sperat împreună, de retrăit amintiri împreună. Datorită lor, „lacrima se făcea floare, împodobind amintirile".

Versurile poeților întemnițați, țâșnite din flăcările suferințelor și desăvârșite pe nicovala durerii, s-au constituit în candele de iluminare pentru toți cei ce îndurau aceeași restriște. Zidurile au început să vorbească o limbă ciudată în puncte și liniuțe în sistemul „Morse". Țevile reci ale caloriferelor au devenit culoare de cuvinte fierbinți, versurile și cadențele lor au devenit bătăi de inimi înfrățite.

Nu este cuvânt să poată tălmăci cât de alinător era, într-un izolator infam, să-ți culci capul pe o metaforă de Radu Gyr, să te acoperi cu plapuma unui vers de Nichifor Crainic, să îl iei de mână pe Ciurunga și să susțini eliberat de însingurare, sărutând odată cu Vasile Voiculescu picioarele Îngerului durerii. Îngeri ai durerii, aceștia au fost poeții închisorilor, atât pentru noi, cei neloviți de harul poeziei, cât și pentru ei înșiși.

Credeți că le-a fost ușor să urzească pentru noi și pentru vecie versuri scrise cu „mistrii muiate în rană"? Ei nu au avut creioane și nici hârtie, această infamă restricție făcea parte din planul de imbecilizare pus la punct cu deosebită rigoare de fiarele urii, care, insultător pentru muncitorime, se intitula „proletară". Instrumentele cu care au conceput versuri cutremurătoare au fost gândul și memoria. Condeiul cu care au fost scrise versurile a fost gândul, și foaia pe care acestea s-au transcris a fost memoria. O idee, un sentiment, o emoție, o amintire, o trăire profundă se înveșmântau în cuvinte, în gând. Se organizau în vers tot în gând și apoi versul se imprima, prin repetare, în memorie. Acesta odată însușit, un alt vers se alcătuia în același fel în gând și se alătura celuilalt prin repetare în memorie. Astfel se alcătuia strofa, poezia care, din repetare în repetare, se închega integral în plan mental. De aceea, multe poezii concepute în temniță au rămas în forma lor frustă, fără îndelungă și sofisticată elaborare. Poezia terminată era mărturisită colegilor de celulă, fiind imediat însușită prin memorare și apoi, prin mijloace ingenioase și pline de curaj, versurile își luau zborul spre alți confrați, frați și surori de suferință.

Astfel, prin memoria unora și altora, s-au păstrat mărturii despre ce a însemnat teroarea comunistă, dezlănțuită fără încetare în hăul temnițelor, gheenă în care a ars fără încetare SUFERINȚA.

> *Cine poate crede că pentru un petec de hârtie de mărimea unei foițe de țigară erai maltratat și ținut zile întregi dezbrăcat în celula neagră, fără pat și fără rația de mâncare? Pentru recitarea unor poezii în închisori s-au dat condamnări între 10 și 25 de ani, pentru difuzarea lor s-a dat muncă silnică pe viață, iar pentru trecerea lor în lumea liberă s-au inventat comploturi unde s-au dat sentințe de condamnare la moarte. (Zahu Pană)*

Oamenii lui Dumnezeu

> *„Să fii convins că la ce nu poți ajunge prin iubire, nu vei ajunge niciodată prin asprime și străşnicie!"*

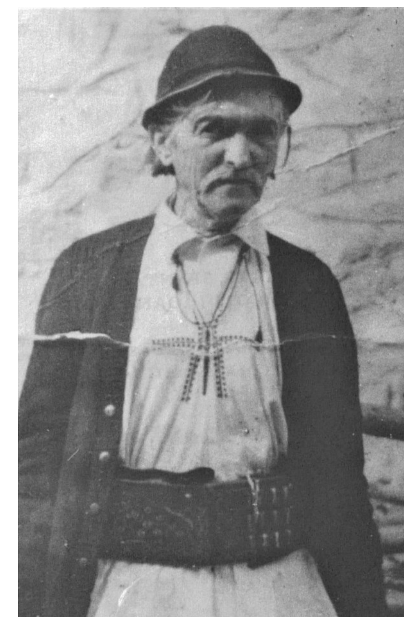
PUSTNICUL IOAN DAVID

ciobanul lui Dumnezeu

Ioan David s-a născut la data de 15 februarie 1920, în cătunul Plai, de lângă satul Strungari, județul Alba, într-o familie nevoiașă. Nu și-a cunoscut tatăl, iar mama i-a murit pe când avea trei ani. Fiind singurul copil al familiei, Ioan a fost înfiat de un unchi de-al său, care l-a crescut în frica de Dumnezeu. Ioan era un om simplu. Avea câteva oițe de care avea grijă, dar și pe acestea le îngrijea prin rugăciune. Duminica pleca la Sfânta Liturghie, iar oile sale rămâneau singure la pășune, fără a fi vreodată atacate de vreun animal sălbatic. El hrănea din mână și animalele sălbatice care veneau.

Încă din tinerețe s-a ostenit necontenit cu rugăciunea, citirea Psaltirii și lucrarea virtuților, sub povățuirea părinților Simion Bunea (†1943) și Varsanufie Știrban (†1981) și a primit mari daruri duhovnicești. Numeroase persoane au mărturisit faptul că binecredinciosul Ioan cunoștea sufletele și gândurile oamenilor, chiar și ale acelora pe care nu i-a văzut niciodată. În ultimii ani ai vieții l-a avut ca duhovnic pe unul dintre părinții de la Mănăstirea Afteia, care a confirmat acest dar al fratelui Ioan David.

Un ucenic de-al său dă mărturie despre îndrăzneala pe care o avea la rugăciune: „Am mers odată la el șiam plecat în pădure, să îi tai uscături pentru iarnă, că el era așa de bolnav că nu putea să facă nimic. Și, lucrând la lemne, mi-am dat seama că am întârziat prea mult și nu mai am cum să prind autobuzul să mă duc acasă. Era ora unu, și eu ar fi trebuit să plec deja de un sfert de ceas. Speriat, am mers la el și i-am spus: «Frate Ioane, eu pierd autobuzul, și să știi că o să am necaz la serviciu și acasă din cauza asta!». Atunci el s-a ridicat din pat, și-o împreunat mâinile și-o spus: «Doamne, oprește-l acu'!». Am auzit când a zis așa! Și pe urmă a zis către mine: «Du-te liniștit, că autobuzul te așteaptă în stație». Eu n-am crezut, așa că mi-am luat geanta și am luat-o la fugă. Dar ajungând în stație, autobuzul nu era. El venea la unu și un sfert. Ș-apăi s-o făcut și jumate, s-o făcut și douăzeci și cinci și numa' am auzit că vine. Mi-am făcut Sfânta Cruce și am zâs în mine: «Doamne, ce-i aicea?». Ș-apoi îmi spune șoferul, pe care-l știam de mult: «Mă, nu știu ce-o

fost, că mi-o și pușcat roata!». «La ce oră?», îi zic. «La ora unu», zice el. Chiar când s-o ridicat fratele Ioan și a zis rugă-ciunea! "

Era foarte smerit. Datorită viețuirii sale sfinte, acesta era cercetat de către mulți credincioși. Însă, pustnicul Ioan primea rar pe cineva, considerându-se nevrednic de o asemenea lucrare. Un ucenic mărturisește: „Dacă trebuie să spun ceva des-pre el, eu nu pot să vă spun decât atât: smerenie, smerenie, smerenie, smerenie și la infinit smerenie! Fratele Ioan asta a fost... ". Iar monahia Ioresta de la Râmet, povestește: „Fratele Ioan avea foarte multă smerenie. Vorbea cumva în parabole și pe urmă îți dădeai seama că ți-a răspuns la problemele tale. Nu spunea într-un mod direct, ci pe ocolite".

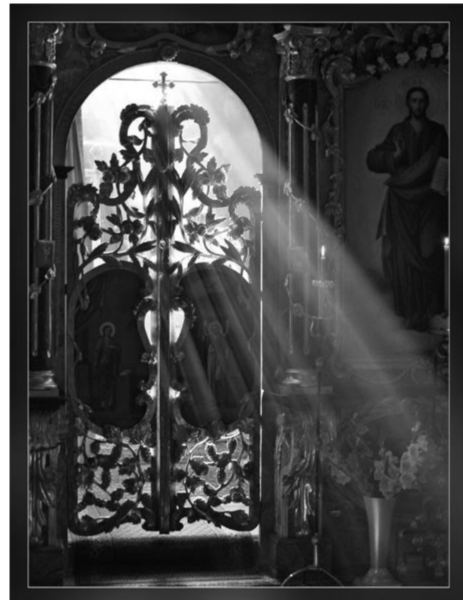
O mărturie prețioasă despre părintele Ioan este cea oferită de maica Ierusalima Ghibu, stareța Mănăstirii Râmeț, care a povestit: „Noi îi ziceam «fratele Ioan ciobanul». După moartea părintelui Dometie Manolache, povățuitorul nostru de la Râmeț, eu pe el l-am avut ca pe un stâlp de foc al mănăstirii. Însă era departe, la chilia lui din Strungari, iar când aveam probleme mari cu mănăstirea, de nu mai puteam să o scot la capăt, mă puneam la rugăciune și strigam: «Doamne, adu-mi ciobanul încoace, adu-mi-l pe fratele Ioan!». Nu trimiteam după el, că nu aveam pe cine, dar el venea! Știa în duh că îl chemasem. Venea și-mi spunea: «De ce te-ai speriat? Sfinția ta nu trebuie să te sperii, că vei trece prin multe. Ai o cruce grea, dar o să o poți purta, pentru că te ajută Hristos. El ți-a dat-o!». Eu cred că el a fost un om al lui Dumnezeu, un trăitor, un sfânt."

A trecut la cele veșnice pe 7 ianuarie 1995, în urma unei îndelungate suferințe. Nicolae Martin, ucenicul său, mărturisește în cartea „Viața sfântă a pustnicului Ioan David" despre plecarea fratelui Ioan la cer: „Cu un an înainte de a muri, mi-a spus data când moare. Era bolnav și mi-a zis: «Frate, să ții minte, că în ziua de 7 ianuarie, când e Sfântul Ioan Botezătorul - fiindcă pe el îl chema Ioan și avea mare evlavie la Sfântul Ioan Botezătorul -, eu o să mă duc, dar tu să fii lângă mine și să nu mă lași, să nu pleci de lângă mine». Asta a fost în 1994." A fost îngropat lângă chilia de la Strungari, după cum i-a fost dorința.

I.-G.

Temă de casă

LIBERTATE sau CONSTRÂNGERE prin Sfânta Scriptură

Ce este și de ce ni s-a lăsat Sfânta Scriptură? Este cuvântul lui Dumnezeu către oameni. Așadar, Dumnezeu vrea să poarte un dialog cu noi prin aceste cuvinte. El vrea să inițieze acest dialog, dar este libertatea noastră să îl facem un dialog real, adică între două persoane. Iar pentru aceasta, primul pas este să deschidem Sfânta Scriptură.

Dacă am ajuns în acest moment, putem să lăsăm întâmplarea (sau Duhul) să ne vorbească, deschizând la întâmplare într-un loc (deși aici au fost destui care au căzut în capcana unei adevărate magii). Sau putem să mergem pe drumul mai bătătorit al citirii programate: de Biserică, după cum sunt înșirate zilnic Apostolul și Evanghelia, sau de noi personal, dorind să citim o anumită carte într-o anumită perioadă de timp.

Dialogul cu Dumnezeu prin cuvântul Scripturii nu poate fi unul PERSONAL dacă nu avem în vedere că: *„Cel ce e smerit în cugetul său și împlinește o lucrare duhovnicească, când citește dumnezeieștile Scripturi pe toate le aduce în legătură cu sine și nu cu altul."* (**Sf. Marcu Ascetul**). Sigur că atunci când vreau să vorbesc cu cineva lucruri de suflet, din adâncul meu, nu mă voi pune să vorbesc despre alții și problemele lor, ci despre durerile și bucuriile, despre luptele și căderile mele.

Și totuși, eu îmi spun oful, care poate fi de multe ori altul, dar Dumnezeu îmi vorbește mereu cu aceleași cuvinte, textul nu se schimbă Sfânta Scriptură. Atunci cum este un dialog, dacă Dumnezeu folosește aceleași cuvinte? Cuvintele sunt aceleași, dar înțelesurile care stau în spatele lor sunt nesfârșite, căci Sf. Maxim ne spune că Dumnezeu este *„un ocean de sensuri și înțelesuri"*. Cum adică? *„Citind dumnezeieștile Scripturi cugetă la cele ascunse într-însele; căci câte mai-nainte s-au scris, toate-zice- spre a noastră învățătură s-au scris"*. (Sf. Marcu Ascetul)

J. Breck ne ajută să pricepem: „pentru a fi purtător de sens, textul nu trebuie să constrângă. Însă trebuie să solicite un răspuns din partea cititorului, în funcție de modul în care textul îmbogățește, modifică sau confirmă viața și experiența cititorului." Așadar, viața personală a omului este cheia în care se înțelege textul citit de el la un moment dat.

De exemplu, pilda fiului risipitor care a fost duminica trecută, are mai multe planuri de înțelegere, pe care ni le -au lămurit Sfinții Părinți: averea tatălui, pretenția fiului mic și împărțirea averii, plecarea fiului risipitor și prădarea moștenirii, glasul conștiinței și hotărârea de a cere iertare, drumul înapoi Acasă, primirea plină de dragoste a tatălui, faptul concret de a-și cere iertare a fiului, masa întoarcerii și reașezarea fiului în drepturi, poziția fratelui mai mare în casă în toți acești ani, imposibilitatea de a se alătura bucuriei tatălui și pierderea agoniselii prin invidie și aroganță, vorbele de explicare și împăcare aduse de tatăl.

Așadar – de exemplu -, cuvântul lui Dumnezeu se descoperă anul acesta în inima mea, care a trecut prin anumite evenimente în ultima vreme, mai ales prin latura care se referă la masa întoarcerii, iar poate că acum 10 ani m-a atins glasul conștiinței și peste încă cinci ani – drumul înapoi Acasă, și probabil că în viitor îmi voi înțelege mai bine condiția de frate plin de invidie sau voi fi copleșit de iubirea tatălui. Fiecare moment al vieții, prin complexitatea sufletului, aduce o nouă dezlegare, un nou dialog.

Așadar, dintr-o aparentă constrângere, Dumnezeu face cea mai mare libertate: cuvântul care pare că limitează prin înțelesurile deja găsite de Sf. Părinți, primul și cel mai de bază ghid al nostru când începem citirea Scripturii, ne dăruiește fiecăruia dintre noi alte lumi mereu mai bogate, în funcție de treapta pe care suntem.

Aici însă, Sf. Marcu ne trage un mare semnal de ATENȚIE: *„Să nu te înalți întru inima ta pentru că înțelegi Cele zise în Scripturi, ca să nu cazi cu mintea în duhul hulirii."* Adică, să nu fim ca acei copii care au învățat să facă primii pași și dau deja peste mâna mamei sau a tatălui care vor să-i ajute. Drumul ne-a fost deschis de Sf. Părinți, calea este înainte și este diferită pentru fiecare dintre noi, dar destinația este aceeași și la ea nu se poate ajunge decât urmând drumul, iar nu pe alte căi.

Și ne mai face un îndemn Sf. Marcu, la FAPTE: *„Cuvintele dumnezeieștii Scripturi citește-le prin fapte și nu le întinde în vorbe multe, îngâmfându-te în deșert cu simpla lor înțelegere."* Adică lui Dumnezeu nu-i place doar să poarte un dialog cu noi, ci și să lucreze cu, în și prin noi, pornind de la cele vorbite.

Biserica ne învață

CHIP DE PETRECERE în săptămâna albă

În fiecare an, săptămâna dinaintea Postului Mare este pentru mulți dintre noi nu doar prilej de a goli frigiderele de tot ce nu mai avem apoi nevoie, ci de a cumpăra – de multe ori – în exces, ceea ce ne place și este atunci îngăduit să mâncăm. Așa încât, aceste zile se fac o adevărată perioadă a exceselor albe.

Însă Biserica a gândit - prin Duhul - acest timp, ca pregătire duhovnicească și trupească pentru Postul Mare, rânduind o mai ușoară trecere spre urcușul abrupt al primei săptămâni din Post.

Să vedem ce scrie în Triod despre felul în care ar fi bine să mâncăm în zilele în care este voie cu de toate, mai puțin carne (aici este nevoie să precizăm, încă o dată, că peștele nu intră în categoria cărnurilor!).

Iată, luni în săptămâna brânzei, Triodul ne îndeamnă astfel:

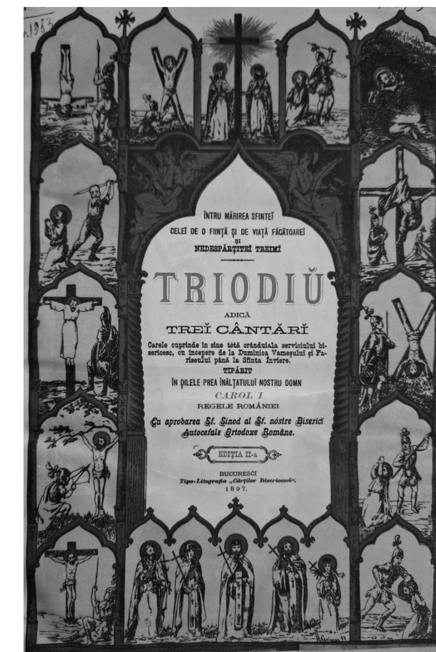
„Să se știe că luni, în săptămâna brânzei, mâncăm de două ori pe zi."

Deja suntem îndemnați la o semipostire într-o zi în care altfel, mai ales cei care luni și-au asumat în restul anului o alimentație mai săracă, ar fi început săptămâna cu un exces.

Surpriza cea mare vine în ziua de miercuri:

„Să se știe că miercuri și vineri, în săptămâna brânzei, facem metanii și seara și dimineața, și ajunăm după rânduială."

Această precizare a unui număr dublu de metanii ne ridică întrebarea firească „de ce?". Dar în ziua de marți seara, Triodul ne dă explicația: la Vecernie, după troparele specifice, **„se fac trei metanii mari cu rugăciunea *Doamne și Stăpânul vieții mele*".**

ÎNTRU MĂRIREA SFINTEĬ
CELEĬ DE O FIINȚĂ ȘI DE VIAȚĂ FĂCĂTOAREĬ
ȘI
NEDESPĂRȚITEĬ TREIMĬ

TRIODIŬ

ADICĂ

TREĬ CÂNTĂRĬ

Carele cuprinde in sine tótă orânduiala serviciuluĭ bisericesc, cu incepere de la Duminica Vameșuluĭ și Fariseuluĭ până la Sfinta Înviere.

TIPĂRIT

ÎN DILELE PREA ÎNĂLȚATULUĬ NOSTRU DOMN

CAROL I

REGELE ROMÂNIEI

Cu aprobarea Sf. Sinod al Sf. nóstre Bisericĭ Autocefale Ortodoxe Române.

EDIȚIA II-a

BUCURESCI
Tipo-Litografia „Cărților Bisericescĭ".
1897.

Așadar, nu în Duminica iertării este pusă prima dată această rugăciune emblematică pentru Postul Mare, ci marți seara. Deja se simte puternic briza Postului Mare. Iar după ce seara am făcut metanii și am zis rugăciunea Sf. Efrem, acum înțelegem de ce miercuri scrie că se ajunează, întrucât suntem deja cu un picior în rânduiala postului. Ba mai mult...

„Să se știe că în Palestina (iar apoi s-a generalizat în toată Biserica – n.n.) care este în părțile Ierusalimului, NU am apucat de la Sfinții Părinți să se facă Liturghie miercurea și vinerea în săptămâna brânzei, nici cea mai înainte sfințită (care se face în acele zile în Postul mare – n.n.)."

Ne amintim că în Postul Mare, în timpul săptămânii, de luni până vineri, singura Liturghie care se săvârșește este cea a Sf. Grigorie Dialogul, numită a Darurilor mai înainte sfințite, care, de fapt nu este o Liturghie propriu-zisă, ci o vecernie mai complexă, în timpul căreia ne putem împărtăși. Așadar, rânduiala aliturgică din săptămâna brânzei ne pregătește pentru cea din Postul Mare.

Revenind la mâncare, ajunarea de miercuri și de vineri din această săptămână se face până seara după slujbă (fiecare după cum are rânduiala și poate), iar apoi **„mâncăm brânză și ouă"**, spune Triodul.

Joi seara și vineri se repetă rânduiala **„precum am arătat miercuri"**. Așadar, dublarea numărului de metanii, rugăciunea Sf. Efrem și ajunarea, iar vineri seara (pentru cine poate) **„se face masă după obicei, precum s-a arăta și în miercurea brânzei"**.

Aceasta este rânduiala așezată de Biserică în Triod, adică regula pe care o dă credincioșilor săi care pot să și-o asume (nu se precizează că se aplică doar monahilor!). Este o arvună pe care suntem îndemnați să o dăm trupește și duhovnicește, pentru a ne ușura un pic în lupta cea mare cu ispitele inerente Postului Paștilor.

Dumnezeu să ne ajute tuturor!